

БОРБА®

123 години от Съединението на Източна Румелия с Княжество България

Посрещане на княз Александър I в Пловдив

Литография от 1885 г.

Съединението на Източна Румелия с Княжество България, извършено на 6 септември 1885 г., потвърди, че няма препятствие, което да не може да бъде преодоляно и което да попречи на решимостта и волята на един народ да постигне своето обединение.

Урок по държавническа мъдрост – пример за пограждане и размисъл!

...Негово Височество Князът български Александър I спеше в резиденцията си “Сандрово” край Варна.

Събудиха го в 6 часа сутринта. Беше се получила депеша.

“До Негово Височество българския княз. Съединението прогласено по цяла Румелия в името на Ваше Величество. Правителството съборено. Живейте. Ваши верни поданици. Чакаме Ви след час на телеграфа. Временното правителство.”

В 7 часа телеграфът затрака.

ПЛОВДИВ: На телеграфа г-р Странски, председател на временното правителство.

ВАРНА: На апарата е българският княз Александър I.

Д-р Странски: Ваше Височество още не е заявил, че приема под своя скиптер Съединението. Нужно е Вашето присъствие в Пловдив.

Александър I: Тръзвам веднага за Търново. Там са министър-председателят Каравелов и председателят на камарата Стамболов. Оттам ще Ви проведоа официалния акт за провъзгласяване на Съединението или моя отказ.

Д-р Странски: Очакваме положителния отговор на Ваше Височество. Довиждане.

На груия ден, 7 септември, по обяд князът пристигна в Търново. Посрещнаха го Каравелов и Стамболов.

– Е, господо, сега накъде? – попита князът.

– Ще ги избеся всичките онези лудати в Пловдив, ако нарушат Берлинския договор! – изръмжа Каравелов, който беше против Съединението.

– Ваше Височество – извика поетично Стамболов. – Съединението е вече дело свършено.

Пред Ваше Височество се простират два пътя: единият е през Балкана за Пловдив, на каквото Бог рече; другият е през Свищов и по Дунава за Дармщат.

Княз Александър пристъпи към Стамболов, прегърна го и каза:

– **Аз избирам пътя за Пловдив.**

И те тръгнаха...

На връх Свети Никола те бяха на зазоряване – разказва Димитър Маринов. Оттук погледнаха на Южна България. Пред тях на двеста стъпки стоеше камъкът, който разделяше двете Българи. Князът с бързи и здрави крачки, в които се виждаше решителност и определена воля за саможертвование, дойде до камъка, стъпи на него с левия крак, премина с десния оттамък него и каза:

– **Жребият е хвърлен! Рубиконът е минал!**

После князът издигна ръцете си нагоре и каза тихо:

– Нека Бог пази България.

В тази минута, разказвал после разпадено Стамболов, князът беше неузнаваем; лицето му беше получило такова изражение, като че беше осеяно от някаква вътрешна божествена светлина, застина на върха, с издигнати ръце, с очи към небето и към Южна България...

(Ст. Цанев. “Български хроники”, том III.

Подборки от в. “Труд”, публикацията “Съединението прави силата” от Ст. Цанев)

Б. р. С избора си княз Александър I извърши велико дело в името на България, което по-късно продължиха заелите след него българския престол царе: Фердинанд I и Борис III. Живеем в смутно, преходно от тоталитар-комунистическата диктатура към демокрация време. Време, което изисква решимост, воля за дела и дела, за да няма обратен път към реставрация и за да я има България.

С нами Бог!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 5

Книжка сто седемдесетъ и девета

Октомври 2008

Тресавището

Три години управление на тройната коалиция

След парламентарните избори през 2005 г. и 53-дневни пазарлъци, хитрувания, надлъжвания и заиграване, на 16 август с.г. с мандата на етническата партия “Движение за права и свободи” на небезизвестния в българския политически живот Ахмед Доган лидерът на Българската социалистическа партия Сергей Станишев представи на Народното събрание и то одобри със 116 от 240-членното събрание правителството. В него участват, освен БСП и мандатоносителят ДПС, още и Националното движение Симеон Втори (НДСВ), откъдето идва наименованието “Тройна коалиция”.

В експозето си пред Народното събрание от името на новоодобреното правителство Сергей Станишев, в качеството си на министър-председател, направи декларация за пътепоказателите, които ще следва ръководеният от него кабинет. В нея той каза, че правителството ще бъде правителство на европейската интеграция, растеж, социална отговорност, на реда и законността, работещо при максимална откритост. От една част от избирателите тази декларация беше приета с овации и оптимизъм, от друга – с резервираност, а от трета с безразличие.

Днес, три години по-късно, е достатъчно време да се направи равностметка – какво обеща преди три години премиерът Станишев, какво е изпълнено и какво има да се изпълнява през останалата една година до края на мандата на правителството.

България се присъедини към Европейския съюз като пълноправен член. Той я прие с очакванията, че след приемането ѝ в нея ще започнат закони и обществени промени за нова подредба, в която приоритети ще имат взаимоотношенията между гражданите и органите на властта, базирани на най-висока степен на законност. За тази цел Съюзът постави редица изисквания, които трябва да бъдат изпълнени при двустранна ангажираност. За България това означаваше приемане от Народното събрание на нови закони, отговарящи на европейските, и тяхното безотложно изпълнение – условие, при което тя може да се възползва от ико-

номическата помощ на съюза, без която едва ли в обозримо бъдеще ще партнира равностойно с останалите страни членки. **А това означаваше и безусловно изпълнение на обещанията на правителството, декларирани пред Народното събрание при неговото утвърждаване.** Например тогава, преди три години, беше декларирано, че в областта на данъчната политика ще бъде запазено про-

Лидерите на партиите от управляващата тройна коалиция

гресивно данъчно облагане, че ще бъдат намалени ставките върху ниските и средните доходи, че ще се въведе поетапно семейното подгодно облагане. **Вместо това** плоският данък оцети тези слоеве от населението, които имат ниски и най-ниски доходи и облагодетелства богатите – тези, които са с високи и свръхвисоки доходи. **Поетапното семейно подгодно облагане се провали** с мотива, че е приет 10-процентовият налог.

Обещанието към общините пълновластно да се разпореждат с местните приходи беше ограничено, като се сложиха рамки за компетентност, в които да се движат при разпоредителните си приходо-разходни действия.

Правителството беше обещало да сложи рег в разпродаването на държавната собственост и да се спре ощетяването на приходната част на бюджета със занижаване на продажната стойност на имотите от държавния патримониум. **Вместо това започна масова разпродажба, далеч под пазарните цени.** Това не стана случайно. Едни от средно и високопоставените служители в управлението бяха заинтересувани от получаване на комисионни при тези продажби, а други, със свои негласни представители участваха в самите сделки. Точното име на това явление е добило гражданственост сред обикновените хора и те с право го окачествяват като **кражба от държавата, която е узаконена с ненаказуемост.** Това е първото стъпало на повсеместната корупцираност, която е обхванала цялата власт. Борбата с нея, въпреки непрекъснатите изявления на компетентните органи, че е овладяна, е извън техния дневен рег. Няма звено в законодателната, изпълнителната и съдебната власт, в които да не е проникнал корупционният бацил и който в последна сметка да не е свързан с единичната и организираната престъпност. Страхът от мафиотската безскрупулност травмира гражданите и ги прави неми свидетели на престъпните прояви, извършвани пред погледа им, защото се страхуват от отмъстителността на мафиотите, които не подбират средства, за да я осъществят.

От друга страна, обществото е рязко диференцирано на свръхбогати, включващо бивши носители на комунистическите репресивни структури, галеници на комунистическата номенклатура и техни лакеи и обедняващия народ. В едноцифрени проценти са

съсредоточени огромни капитални и материални ценности (около 5% от населението), а в 95% от него нищетата е разперила крило.

И пак се връщаме на корупцията и симбиозата ѝ с организираната престъпност. Връщаме се, защото тя не е личен, а национален проблем, какъвто я направиха властимащите, предали се на удоволствия, зрелища, показност, окриляни от безнаказаността си. Краде се от строителство, краде се от градоустройство, краде се от госсркия фонд – оголват се родните балкани. Организираната престъпност повсеместно затяга обръча на издевателствата си, защото е недосегаема от законите. Зараждащото се гражданско общество е стресирано. Среднозаможните хора са се притаили и не смеят да разгърнат предприемчивостта си от страх да не засегнат интересите на организираните бандити, от което неминуемо следват отвлечения, палежи, грабежи, завършващи с убийства. И забележете, че това се отнася не само до разчистване на сметки между мафиотските групировки, а става всекидневна практика. А Станишев обещавахе, обещавахе и обещавахе преди три години за ред, законност, растеж, отговорност и едва ли не “рая небесен”, притворен в България. Властта на тройната коалиция фактически се превърна в инкубатор на скорострелни политици, милионери с трицифрени числа пред нулите и мутри милиардери. В изпълнителната власт, в която не можем да не отнесем митниците, в съдебната – по цялата йерархична стълбица, в законодателната, където народните представители ходят в Народното събрание, за да си почиват, а не да творят закони (днес гласуван закон утре подлежи на изменение и допълнение) са собственици на вериги хотели, магазини, земеделски земи и разбира се, раздържавена държавна собственост. Легионът на крайно бедните расте и се множи. Всъщност протестите на медиците, учителите, транспортните работници, работниците от съобщенията, фермерите, арендаторите, животновъдите бият гонга на тревогата от некомпетентността и некадърността на управляващото правителство на тройната коалиция, вкарала в тресавището на беззаконието, на икономическия и социален безпорядък българския народ. С тях те изразяват вота си на недоверие към властта. За учудване обаче е обстоятелството, че управляващите вместо да се снисшат, да се огледат и послушат и вслушат в народния глас, се хияят доволни, все едно, както вече казахме, че са построили рая небесен в малка измъчена България. А какво са построили говорят оценките на представителите на Европейския съюз, проверяващи за изпълнение на поставените условия от тях, за да ни помогнат да излезем от тресавището, в което не само това правителство, но и изредилите се след 10 ноември 1989 г. ни вкараха.

Паметливите ще се върнат в недалечното историческо време, когато комунистите властваха в България (а те властват и сега), че техен патент и запазена марка е да обещават, но да не изпълняват, да приказват и нищо да не казват, да имитират работа, без да работят. Да командват и да се възползват от труда на обикновения човек е техен патент. Свидетели бяхме на такъв политически и икономически хаос близо половин век и знаем неговия край. Видяхме и новото в тяхното управление след промяната на 10 ноември 1989 година.

Изводът?!

Гнездото трябва да се почисти, както казва магистратът федерален прокурор в САЩ Джеймс Лорд по друг повод. Ние го взаимстваме и на българска почва пренесено означава – държавното гнездо (институциите) да се почисти от кърлежите и нечистоплътността на персонажите с партийна принадлежност, които днес са се настанили в него. И това колкото по-скоро бъде направено, толкова по-успешно ще излезем от тресавището, за което е реч; на зависимостта си от него, от симбиозата власт–организирана престъпност. Властта не е безотговорност. Ако все още някои периодично, с главозамайващи обещания и наглост пътешестват върху гърба на народа, се лъжат, че това може и ще продължи

безкрайно. На това самозалъгане и арогантност трябва да се даде поучителен отговор, и то не в бъдеще неопределено време, а в сегашно и близко.

Ако на 10 ноември 1989 г. се беше потърсила отговорност от тези, които половин век мимикрираха и живяха върху гърба на народа, които окрадоха държавата и изнесоха труда на българите, превърнат във финансов ресурс зад граница, а след това го внесоха като инвестиции и бяха отстранени от властта, днес икономиката на България щеше да конкурира много европейски страни.

Ако беше потърсена отговорност на убийците с партиен билет и те бяха получили подобаващо законосъобразно възмездие, днес нямаше да говорим за бизнесмените и управниците с “дебели вратове”. Ако те самите, техните синове и гъщери и техните “оръженосци” – гоносници, сътрудници и блюдолизци на небезизвестния репресивен апарат на БКП – Държавна сигурност, бяха отстранени от властта, а не да я поемат като “реформатори”, за да я реализират днес отново, можеше да се очаква, че България би станала Швейцария на Балканите.

С право се усмихва един бивш, от голям ранг функционер на Държавна сигурност, който след 10 ноември 1989 г. продължава да служи на тези органи докъм средата на 90-те години на миналия век, като казва – **Ние създадохме ешелона, който пое властта след 10 ноември 1989 г., и той добре си свърши работата...**

Това ще продължава да бъде така докогато, докогато гласът на разума не ни задължи да почистим гнездото на властта от бездарни клакьори и ги заменим с такива, за които редът и законът са тези, пред които всички трябва да бъдат равни и трябва да се прилагат с цялата строгост.

Тогава ще бъдем вън от тресавището.

БОРБА

СЪОБЩЕНИЕ

На Пресцентъра на Представителството на Българския национален фронт, Инк.
(БНФ, Инк.) в България

Българите в Чикаго, Съединените американски щати (САЩ), са повече от 120 хиляди души.

През септември т.г. там беше на посещение делегация на Съюза на демократичните сили (СДС), водена от председателя му г-н Пламен Юруков, специално за среща с българската общност в Чикаго.

На 6 септември по взаимна договореност г-н Юруков и делегацията разговаряха с председателя на БНФ, Инк., дипл. инж. Александър Дърводелски и с ръководството на организацията. На срещата бяха разменени мнения по въпроси, засягащи политическото и обществено-икономическото положение в България.

На 10 октомври в централата на СДС на ул. “Раковска” 134 в София, се състоя среща между г-н Пламен Юруков и зам.-председателя и представител на БНФ, Инк., за България г-н Гошо Спасов, който по поръчение на председателя на БНФ, Инк., инж. Дърводелски продължи започналите в Чикаго разговори. Беше констатирано от двете страни, че срещите са от особено значение сега и че е желателно да продължат и в бъдеще.

Анкета

Уважаеми читатели на списание “Борба”,

Както в края на всяка година, така и на тази, редакцията на “Борба” прави допитване до читателите на списанието за тяхното мнение по отношение на списването му. За редколегиата е от първостепенно значение това мнение и интереси, за да може то, без да губи основното си предназначение – да бъде “най-българската от българските медии”, да отговори и на техните изисквания.

Молим читателите, които ще вземат отношение по въпроса, да попълнят този анкетен лист и най-късно до 30 ноември 2008 г. да изпратят отговорите си на адреса на редакцията:

4470 Белово, ул. “Алабак” 21 – “Борба”

Гошко Петров Спасов (за анкетата на сп. “Борба”)

В отговорите си посочвайте само цифрата (номер на въпроса) и буквата, съответстваща на вашия отговор. Ако имате други отговори, различни от посочените, ги запишете с гуми в графата “друго мнение”.

Например: “1-Б” означава, че на първия въпрос сте отговорили с “не”.

1. Четете ли списание “Борба”?

- А – да;
- Б – не;
- В – понякога;
- Г – друго мнение.

2. Искате ли през 2009 г. да получавате списанието?

- А – да; (посочете точния си адрес)
- Б – не;
- В – друго мнение.

3. Какво не е засегнато в списанието по ваша преценка?

- А – липсва по-голяма критичност;
- Б – липсва актуалност;

В – недостатъчно се отразява живота на БНФ;

Г – друго мнение.

4. Какво в обособените рубрики ви удовлетворява?

А – откритата антикомунистическа позиция;

Б – възможността чрез списанието да се води дискусия;

В – тяхната мобилизираща сила;

Г – дават място за изява на различни политически формации;

Д – друго становище.

5. Според вас каква би трябвало да бъде задачата на “Борба” през 2009 г.?

А – да продължи борбата за национална и социална независимост;

Б – да продължи да показва недостатъците на управляващите в миналото и настоящето;

В – да обръща повече погледа си към обществените прояви;

Г – друго мнение.

6. Мнението ви за списание “Борба”?

А – единственото списание, което не е повлияно от времето;

Б – списанието е поръчково и казиноно;

В – друго мнение.

Желателно е анкетният лист да бъде подписан.

Онези читатели, които не получават списанието, но проявяват интерес към анкетата, молим да отговорят на въпросите, поместени в списанието, и да изпратят отговорите на посочения адрес.

БОРБА

Аморалността около нас и в нас

Живеем в свят на безнравственост, в който властват най-долните морални качества, където от всичко, което говорим и правим, се търси единствено изгодата, ползата, властта, грубия личен интерес. Живот мизерен, жалък, нечовешки. Това ли заслужи българинът, встъпил в 21-ия век?!

Грубият кариеризъм е видим. Той е една от проявите на човешкия егоизъм в сферата на служебната дейност. Неговата проява е лицемерието под маската на преданост и безкористно служене уж на общото дело. Лицемерие особено в политиката, демагогия, лъжа. С какви ли не средства си служат властващите, за да заблуждават народа и за свое уж успокоение. Поднасят ни проценти, средноаритметични числа, а кои са с най-високия процент и най-високото число и колко са – не казват. Демагогията като разновидност на лицемерието властва. Спекулира се с интересите и стремежите на хората, апелират към низките подбуди и предразсъдъци на хората. Завладяване вниманието на масите с аморални средства – обещания, в бъдеще време, лъжи – колкото си щеш. Клеветата – вид вероломство. Лъжливи обвинения, наследени от комунизма, заради егоистични интереси, низки мотиви на отмъщение, завист, стремеж към разправии с негодията, враждебност и подозрителност между хората, грубости от всякакъв род. А завистта, виждаме я около нас, тя е в душите, намира израз и в погледа. Тя е най-неприятното чувство на отношение към успехите на добрия специалист, към популярността и моралното превъзходство и предимство в положението на друг човек. Тя е рожба на болното себелюбие и свързаните с него

честолюбие и тщеславие. Низко чувство, осакатяващо духовно човека, развалящо добрите, моралните човешки взаимоотношения. Възбужда желание за мъст, другият да претърпи неуспехи, нещастие, тласка и към убийства, които виждаме и за които чуваме всекидневно. Алчността към богатства и охолнен живот, блудства, развалящи здравината на семейството, интриги от всякакъв порядък. Здравото българско семейство като че ли е анахронизъм от миналото. Днес трябва да живеем безгрижно, отдавайки се единствено на развлеченията от всякакъв род – пошлост, грозота, принизеност. А отговорността къде е? Празен, паразитен живот без задръжки и отговорности. Бягство от трудово усърдие – трудолюбието като че ли изчезва. Чрез измами, кражби, продаване на съвест и чест по-богато се живее. Добре, че макар и по-малко на брой има все още българи с онази българска нравственост, удивлявала някога света. Тя не трябва да се спотайва в нишата на забравата, а да излезе напред, на челно място.

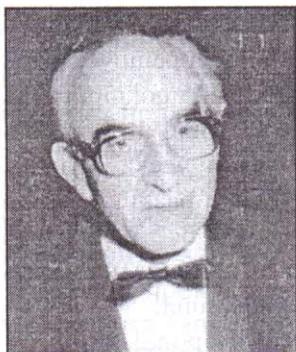
Питам се докога ще плащаме данък на безнравствеността. ЕС ни наблюдава, следи ни отблизо, острожно. Ако не спрем с безнравствеността, може и да ни санкционира, да ни отлъчи от себе си. Господа политици и държавници, крайно време е да дадете пример за чиста българска нравственост. Докато все още я има България и българският народ. Докато не е станало късно. Пиша тези редове с болка, но и с надежда, вяра към доброто, истински човешкото. То трябва да дойде и надявам се, вярвам, че ще дойде.

Елена Вачева

Евдокимъ Евдокимовъ

За подкупитѣ и морала на обикновения гражданинъ

24 юни 1980 г.

Господинъ Евдокимъ Евдокимовъ е билъ коментаторъ въ българската секция на радио "Свободна Европа" презъ годинитѣ, когато България е сателитъ на Съветския съюзъ, а фактически поробена отъ него съ помощта на българскитѣ комунисти.

Псевдонимътъ, подъ който г-нъ Евдокимовъ е извършвалъ предаванията си, е Каменовъ.

На читателитѣ на сп. "Борба" предоставяме коментаръ, направенъ на 24 юни 1980 г., отнасящ се за подкупитѣ и морала, който не е загубил актуалността си и днесъ.

Драги слушатели, на микрофона е Каменовъ съ коментара на деня!

Ще се опитаме да споглѣдимъ съ васъ нѣкои размишления, породени отъ наличността на гадени "порядки", казано въ кавички, кошто тровятъ всѣкидневието на обикновения гражданинъ и нерѣдко качватъ температурата на неговото настроение до точката на завирането. И ако не се стига до експлозия, то това се дължи може би единствено на неговото благоразумие.

Ще започнемъ съ онова, което сж изживѣли мнозина така наречени новодомци. Става дума за рушветитѣ, които тѣ трѣбва да даватъ, за да имъ пуснатъ водата, да ги скачатъ съ електрическата мрежа, да получатъ отопление или да сложатъ въ редъ асансьоритѣ имъ. Обикновено новодомецътъ е обектъ на адмирации и завистъ, защото макаръ следъ дългогодишно чакане и най-разнообразни одисеи, най-после той се е добралъ до толкова желаното собствено жилище, до прословутитѣ четири стени, въ които той е господарь на себе си и може да се разполага, както си иска. Толкова повече човѣкъ може да си представи разочарованието и раздразнението на новодомеца, когато, нанесълъ се вече въ новия домъ, той трѣбва да търси пжтища как да преодолѣе нови трудности. Не става дума за това, че много отъ поетитѣ условия не сж изпълнени, че мазилката не е въ редъ, че

боята се лющи следъ нѣколко дни, че плочкитѣ въ банята не държатъ и т.н. Не, става дума за това, че следъ като се е нанесълъ въ мечтаното жилище, той трѣбва да чака съ месеци, за да му пуснатъ водата, да получи токъ и отопление. И тъй като едно младо семейство съ дете, което не всѣки денъ, а на нѣколко часа трѣбва да пере пеленки, тъй като посрѣдъ зима не се живѣе безъ парно, човѣкъ е готовъ да даде мило и драго, за да сложи частъ по-скоро край на тия несгоди. И като нѣма другъ изходъ, новодомецътъ плаща рушвети за нѣща, които той би трѣбвало да получи своевременно съ влизането си въ новото жилище. Примѣритѣ сж многобройни и те се знаятъ отъ цѣлата общественостъ. Даже и българскиятъ печатъ ги изнася спорадично. Такъвъ е случаятъ съ новодомците въ кварталитѣ "Люлинъ", "Хиподрума" и "Младостъ", както и на много мѣста изъ провинцията. Собственици и наематели въ кварталъ "Овча купелъ" сж платили около 500 лева, за да имъ пуснатъ отоплението. Въ кварталъ "Люлинъ" гражданитѣ сж плащали по 40 и по 50 лева, за да имъ пуснатъ водата или електричеството, защото въ противенъ случай е трѣбвало да чакатъ съ седмици и месеци и да мѣкнатъ вода съ кофи, а вечерно време да се осветяватъ съ свещи и газени лампи.

Парадоксалното, за да не кажемъ възмутителното е, че вината за подкупитѣ се

хвърля от някои отговорни фактори по-скоро върху гражданите, които от немай къде се виждат принудени да дават рушвети, а не върху онѝзи, които взимат рушвети, и върху онѝзи, които стоят по ръководните места и сж отговорни за това, че въобще може да се стигне до това положение. Ще каже някой, че явлението "подкуп" не се ограничава само до новодомците, че то е масово и че въ края на краищата не става дума за няко ново. Струва ни се, че именно затова то заслужава още по-голямо внимание. Още повече, че съ влошаване на условията на живота, след общото поскъпване на живота, може да се очаква, че то ще се разшири още

повече. Лекът срѝщу рушветите сигурно не се крие въ въвеждането на строгъ административен контролъ и наказателни мѝрки. Илюзия си оставатъ и обещанията за изграждането на новата социалистическа личност, лишена отъ всички познати досега човѝшки слабости. Резултатите отъ теоретическите пострѝйки на социалистическата доктрина сж налице и то не само въ България, но въ всичките страни подъ комунистическа власт. Единъ отъ тѝзи резултати е разширението на подкупите, които взимат все по-голями размери и се превръщатъ въ интегрална частъ отъ всекидневието на гражданина!

Тукъ е радио Свободна Европа!

Високият морал и отговорност пред българския народ на част от народните представители в 40-то Народно събрание

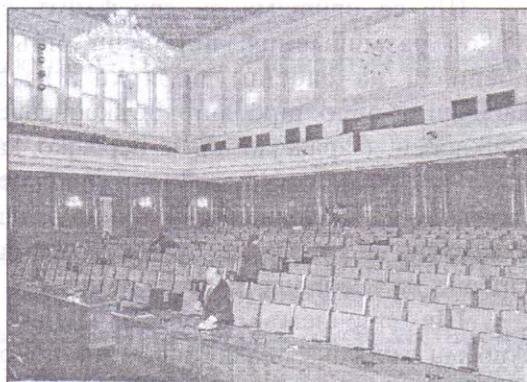
Фактът – Отсъстващи от заседанията на Народното събрание народни представители предоставят личните си присъствени карти, с които се и гласува, на свои колеги да гласуват вместо тях и по този начин регистрират "присъствието" си.

Следствието – На основание присъствието си народният представител получава и дневното си възнаграждение като такъв.

Изводът – С това свое действие (предоставяне на картата си за гласуване и гласуването с нея от друг) представлява кражба на държавни средства с документ, удостоверяващ неверни обстоятелства, нарушаване на Конституцията на Република България и това, че е противоположен примерът, който дават на гражданите.

Ако те имат морал и гражданска съвест, отдавна би трябвало да си вземат шапките и да си отидат, което така или иначе, по-рано или по-късно, ще стане. След това обаче бюстителите на закона задължително трябва да ги хванат за ушите, а Темида да си каже думата за връщане на откраднатите държавни пари, взети от залька на народа.

Ще кажат мастити юристи, че това тяхно престъпление е трудно и изобщо недоказуемо. Напротив, то е по-лесно доказуемо от това да се докаже, че сестра ти, която нямаш, не е проститутка. За всяка брада има бръснач, казва народната поговорка.

Резултатът от измамата, при който нярядко работи българският парламент

НА ПОСТ: Мирчо Цюба от БНС отнема картите си от опозицията и присъствително влиза в залата вместо тях.

ЛОЖКОСТ: Стоян Витанцев от БСП укрива съвестта си между редовете в парламента и гласува вместо колегите си.

Докога?

На вниманието на читателите на сп. "Борба" предоставяме Пражката декларация за европейската съвест и комунизма, приета от Сената на Парламента на Чешката република на 3 юни 2008 г., и Решението на българския парламент в нейна подкрепа.

Декларацията е насочена към националните парламенти на Европа за присъединяване към идеите и призивите, представени в нея, като изрично е посочено, че целта ѝ е да се приемат практически стъпки и политики от тях.

Повлияни, а и мотивирани от тази декларация, народни представители от опозицията в 40-то Народно събрание на Република България внесоха мотивиран проект в деловодството на събранието за Решение, което да бъде прието от парламента, относно подкрепа на идеите и призивите, залегнали в Пражката декларация.

След преминаване на проекта през съответните парламентарни процедури и дебати в пленарната зала Четиридесетото Народно събрание на Република България прие Решение – че подкрепя Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 година.

С това свое решение българският парламент се солидаризира не само с чешкия Сенат, но и с парламенти на редица европейски страни за отпочване на неотложни действия за ликвидироване на последиците, свързани с комунистическите престъпления. С него той отговори и на очакванията на огромна част от българския народ, който години наред след 1989 г. искаше този въпрос да бъде изяснен и решен.

Без да бъдем обвинявани в черногледство, си позволяваме в упор да поставим на управляващите въпроса: Оттук нататък, господа законодатели, изпълнители и блюстителите на закона, накъде? Ние очакваме действия, съответстващи на Пражката декларация и на вашето решение в нейна подкрепа. С него вие поехте пред българския народ и пред Европа задължението да предприемете практически стъпки за неговото изпълнение. Не направите ли това, основателно ще се смята:

– че решението на 40-то Народно събрание на Република България е насочено към това да отклони вниманието на народа и европейската общност от истината – че управляващите не искат да се разделят с последиците от полувековното комунистическо управление в родината си, защото и те са от тях;

– че комунистическата идеология и нейните функционери са пряко отговорни за престъпленията срещу човечеството и собствените си народи – там, където са имали властта;

– че престъпленията на комунизма не могат и не трябва да имат давност и все още трябва да се преценяват и осъждат от законова, морална, политическа и историческа гледна точка;

– че управляващите не искат изчистване на миналото чрез санкциониране на комунистическите престъпления от вчера и днес;

– че много от виновниците за престъпленията, извършени в името на комунизма, все още не са съдени и техните жертви все още не са обезвъзмездени.;

– че още не е въведено, а трябва да се въведе, в България законодателство, което да даде право на съдилищата да се произнасят за извършените престъпления в защита на комунизма и да компенсират жертвите си и върнат на държавата ограбените от нея ценности.

Дела, господа управляващи, очакваме от вас, а не парламентарни заблуди.

Бъдете уверени, че времето не работи за покриване с прах на комунистическите престъпления. Цяла Европа е настръхнала и иска за тях възмездие.

Това е решението, след което ще има помирение.

Това изисква справедливостта!

ПРАЖКА ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА ЕВРОПЕЙСКАТА СЪВЕСТИ И КОМУНИЗМА

3 юни 2008 г., Прага, Сенат на Чешката република

Загрижени за достойното и демократичното бъдеще на нашия европейски дом, като имаме предвид,

- Че общества, които забравят миналото, нямат бъдеще,
- Че Европа ще се обедини едва когато обедини отново своята история, когато признае като общи последствията от комунизма и нацизма и предизвика откровен и задълбочен дебат за престъпленията на всички тоталитарни режими през миналия век,
- Че комунистическата идеология носи пряка отговорност за престъпления срещу човечеството,
- Че гзната съвест, произтичаща от комунистическото минало, е тежко бреме за бъдещето на Европа и за нашите деца,
- Че различните оценки на комунистическото минало все още позволяват Европа да се дели на "Западна" и "Източна",
- Че европейската интеграция беше недвусмислен отговор на войните и насилието, предизвикани от тоталитарните системи на континента,
- Че осмислянето на престъпленията срещу човечеството, извършени от комунистическите режими на континента, трябва да породи същите чувства у всички европейци, каквито поражда престъпленията на нацистките режими,
- Че има важни сходства между нацизма и комунизма с оглед на отблъскващата и ужасяващата им същност и техните престъпления срещу човечеството,
- Че престъпленията на комунизма все още не са получили достатъчно ясна оценка и присъда от юридическа, морална, политическа, а и историческа гледна точка,
- Че престъпленията са оправдавани в името на теорията за класовата борба и принципите на диктатурата на "пролетариата", използвайки терора като метод за запазване на диктатурата,
- Че комунистическата идеология е използвана като инструмент в ръцете на основатели на империи в Европа и Азия за постигане на техните експанзионистични цели,
- Че все още много от извършителите на престъпления в името на комунизма не са изправени пред съд и техните жертви не са обезщетени,
- Че предоставянето на пълната и обективна информация за тоталитарното комунистическо минало носи дълбоко разбиране и разговор и е необходимо условие за истинската интеграция на всички европейски нации в бъдеще,
- Че окончателното помиряване на всички европейци не е възможно без концентриран и задълбочен опит да се установи истината и да се възвърне паметта,
- Че комунистическото минало на Европа трябва да бъде тема, старателно дискутирана както от академичната общност, така и от широката общественост, а бъдещите поколения трябва да разполагат с лесен достъп до информация за комунизма,
- Че само няколко тоталитарни комунистически режими оцеляват все още в различни части на света, но те контролират около една пета от световното население и чрез запазването на властта си извършват престъпления и вредят на благосъстоянието на своите граждани,
- Че макар и комунистическите партии да не са в управлението на много държави, те не са се разграничили публично от престъпленията на комунистическите режими, нито са ги осъдили,
- Че Прага е един от градовете, преживял управлението както на нацистите, така и на комунистите,
- И че милионите жертви на комунизма и техните семейства – убедени сме – имат правото да получат справедливост, съчувствие, разбиране и признание за своите страдания по същия начин, както жертвите на нацизма бяха морално и политически признати,

Ние, участниците в Пражката конференция “Европейската съвест и комунизмът”, обръщайки внимание на

– Резолюцията на Европейския парламент по повод 60-ата годишнина от приключването на Втората световна война на 8 май 1945 г., от 12 май 2005 г.

– Резолюция 1481 на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа от 26 януари 2006 г.

– Резолюцията на XVI-ия Конгрес на Европейската народна партия от 5 февруари 2004 г., в която се изисква създаване на независим експертен орган за събиране и оценяване на информация, свързана с нарушаването на човешките права по време на тоталитарния комунизъм, и се настоява за учредяване на музей в памет на жертвите на комунизма,

Призоваваме към

1. Постигане на общоевропейско разбиране, че както нацистките, така и комунистическите тоталитарни режими – всеки от тях оценяван и съден по собствените му ужасни “заслуги”, са разрушителни в своята политика на системно прилагане на крайни форми на терор, потъпкват всички граждански и човешки свободи, започвайки агресивни войни, и като неразделна част от идеологиите им – изтрещват и депортират цели нации и общностни групи; и като такива те трябва да бъдат смятани за най-голямото зло, поразило ХХ в.,

2. Признание, че много престъпления, извършени в името на комунизма, трябва да бъдат определени като престъпления срещу човечеството, служейки за предупреждение за бъдещите поколения, по същия начин, по който нацистките престъпления са оценени от Нюрнбергския трибунал,

3. Формулиране на общ подход към престъпленията на тоталитарните режими, сред които и на комунистическите режими, и създаване на ясна представа навред в Европа за комунистическите престъпления, за да се изгради недвусмислено общо отношение към престъпленията на комунистическите режими,

4. Приемане на закони, които ще позволят на съдилищата да съдят и осъждат извършителите на комунистически престъпления и да обезщетяват жертвите на комунизма,

5. Гарантиране на принципа на равнопоставено третиране и недискриминиране на жертвите на всички тоталитарни режими,

6. Натиск от страна на европейската и международната общност за ефективно осъждане на комунистическите престъпления в миналото и за безкомпромисна борба срещу продължаващите комунистически престъпления,

7. Признание на комунизма за съществена и ужасяваща част от общата история на Европа,

8. Приемане на паневропейска отговорност за престъпленията, извършени от комунизма,

9. Обявяване на 23 август – деня на подписването на съглашението между Хитлер и Сталин, познато като Пакта Молотов-Рибентроп, за ден за възпоменание на жертвите на нацистките и комунистическите тоталитарни режими, така както Европа отбелязва 27 януари като ден в памет на жертвите на холокоста,

10. Отговорно отношение на националните парламенти към признаването на комунистическите престъпления за престъпления срещу човечеството, пораждащо съответно законодателство и парламентарен контрол върху изпълнението на тези закони,

11. Действен публичен дебат за комерсиалната и политическата злоупотреба с комунистическите символи,

12. Продължаване на изслушанията на Европейската комисия, свързани с жертвите на тоталитарни режими с оглед на съставянето на комюнике на комисията,

13. Учредяване в европейските държави, в които на власт са били тоталитарни комунистически режими, на комисии, състоящи се от независими експерти, със задачата да събират и оценяват информация за нарушаването на човешките права по време на тоталитарното

комунистическо управление на национално ниво, осъществявайки тясно сътрудничество с експертна комисия на съвета на Европа,

14. Приемане на ясна международна законодателна рамка, гарантираща свободен и неограничен достъп до архивите, съдържащи информация за престъпленията на комунизма,

15. Основаване на Институт на европейската памет и съвест, който ще е едновременно А) европейски научен институт за изследвания на тоталитаризма, разработващ научни и образователни проекти и предоставящ материална подкрепа на мрежата от национални изследователски институти, специализирани в областта на тоталитарния опит, и паневропейски музей/мемориал на жертвите на всички тоталитарни режими, имащ за цел да пази паметта на жертвите на тези режими и да създаде ясна представа за престъпленията, извършени от тях,

16. Организиране на международна конференция за престъпленията, извършени от тоталитарните комунистически режими, с участието на представители на правителства, парламенти, академичната общност, на експерти и неправителствени организации, като резултатите от дискусиите бъдат широко огласени навсякъде по света,

17. Преразглеждане и коригиране на учебниците по европейска история, така че децата да могат да научат и да са предупредени за комунизма и неговите престъпления по същия начин, по който са научени да осъждат нацистките престъпления,

18. Общоевропейски масов и задълбочен дебат за историята на комунизма и последиците от него,

19. Съвместно отбелязване през следващата година на 20-ата годишнина от падането на Берлинската стена и масовото клане на площад "Тянанмън".

Ние, участниците в Пражката конференция "Европейската съвест и комунизмът" се обръщаме към всички хора в Европа, към всички европейски институции, включително националните правителства, парламенти, Европейския парламент, Европейската комисия, Съвета на Европа и други важни международни органи, и ги призоваваме да подкрепят идеите и призивите, представени в тази Пражка декларация, и да ги осъществят с практически стъпки и политики.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ЧЕТИРИДЕСЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

Решение относно подкрепа на идеите и призивите, представени в Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 г.

Като обръща внимание на:

- Резолюцията на Европейския парламент по повод 60-ата годишнина от приключването на Втората световна война на 8 май 1945 г., от 12 май 2005 г.,
- Резолюция 1481 на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа от 26 януари 2006 г.,
- Резолюциите, осъждащи престъпленията на комунизма, приети от редица парламенти,
- Факта, че през 2008 г. отбелязваме 40-годишнината от нахлуването на войските на Варшавския договор в Чехословакия,
- Факта, че през 2009 г. ще се отбележи 20-годишнината от рухването на комунизма в Източна и Централна Европа, както и от кървавите събития на площад "Тянанмън" в Пекин,
- Приетия от 38-то НС Закон за Обявяване на комунистическия режим в България за престъпен,

– Приетата от 39-то НС Декларация за 60-годишнината от установяването на комунистическия режим в България,

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 75, ал. 1 от ПОДНС

РЕШИ:

1. Подкрепя идеите и призивите на Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 г.

2. Обявява 23 август за ден на възпоменание на жертвите на нацистките и комунистическите тоталитарни режими.

3. Създава комисия от независими експерти със задачата да събират и оценяват информация за нарушаването на човешките права по време на тоталитарното комунистическо управление в България.

4. Препоръчва на българското правителство да предложи обща позиция на ЕС в преговорите за споразумение с Русия за ясна законодателна рамка, гарантираща свободен и неограничен достъп до архивите, създаващи информация за престъпленията на комунизма.

6. Препоръчва на министерството на образованието и науката да преразгледа и коригира учебниците по история, така че децата да могат да научат да са предупредени за комунизма и неговите престъпления по същия начин, по който са научени да осъждат нацистките престъпления.

7. Да отбележи през 2009 г. двадесетгодишнината от пагането на Берлинската стена и масовото клане на площад “Тянанмън”.

Народни представители

Мотиви

На 3 юни 2008 г. бе приета Пражката декларация за европейската съвест и комунизма. Тя е дело на известни политици и общественици. Документът е насочен към националните парламенти на Европа за присъединяване към идеите и призивите, представени в декларацията. **Изрично е посочено да се предприемат практически стъпки и политики.**

Ето защо смятаме за необходимо 40-ото Народно събрание да приеме решение, с което да изкаже своето отношение и позицията си към конкретни политически стъпки в посоката, очертана в декларацията.

Народни представители

**РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ**

РЕШЕНИЕ

за подкрепа на Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 година

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България

РЕШИ:

Подкрепя Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 година.

Решението е прието от 40-то Народно събрание на 18 септември 2008 г. и е подпечатано с официалния печат на Народното събрание.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ: (п) Георги Пирински

Вярно,

НАЧАЛНИК НА ОТДЕЛ
“ОБЩА КАНЦЕЛАРИЯ”

(Михаела Русева)

Том Бърнет,
Алекс Геймс

Кой управлява света

Том Бърнет е псевдоним на един от водещите британски експерти по въпросите на сигурността и военните дела. Той е служил в британските специални сили през 90-те години, а след напускането им се занимава с изследвания в областта на теорията на конспирацията и военното разузнаване. Живее в Уинчестър.

Алекс Геймс е писател и журналист. Работил е във вестник "Лондон Ивнинг Стандарт" в продължение на пет години. Пише редовно за "Файненишъл таймс". Автор е на рецензии в "Сънди таймс", "Дейли телеграф", "Гардиън" и "Индепендънт он Сънди". Живее в Лондон.

Каквито и да са причините, желанието да управляваш света винаги е било разглеждано като зловещо. То е главният мотив за огромен брой суперзлодеи в художествените произведения. В истинския живот човек трябва просто да си спомни целта на Адолф Хитлер и на Третия райх, за да открие същото опасно намерение. Има империи в историята, където една нация завладява и управлява други нации, често доста отдалечени географски. Дали Римската империя е смятана за зло? Дали Отоманската империя е била зло? Дали Британската империя е била зло?

Отговорът на всички тези въпроси е едно силно "да", ако се окаже, че сте чужденец под много строга власт. Има някаква сигурност в една държава – границите ѝ са определени и всеки опит да бъдат намалени винаги е посрещан със силна съпротива. Опитите да бъде завладяна една държава постоянно са предизвиквали сходна съпротива, дори и агресорът да успее.

НАЦИОНАЛИЗМЪТ ЧЕСТО Е ПО-СИЛЕН ОТ РЕЛИГИЯТА

Той обединява хората с желание да отбраняват земята, на която живеят, сякаш наистина са били родени от нея. Когато държавите се сформират по силата на взаимно и мирно съгласие, по границите продължава да съществува търкане. Важно е, че големите опити да се хомогенизира една държава

се правят като пряко следствие от двете световни войни през XX век.

След първата Обществото на народите се опита да обедини бившите агресори и да елиминира нуждата от бъдещи войни. Този опит пропадна заради отказа на Сената на Съединените щати да ратифицира договора, за което получаване президентът Уилсън се труди толкова усърдно. След Втората световна война Обединените нации бяха създадени със сходни намерения. Този опит се ползваше с американската подкрепа и организацията действа и до ден днешен, но се наблюдават неизбежните признаци на търкания и на съпротива срещу стремежа да действваме като единна световна общност.

Националистичните интереси винаги надвиват международните съображения. Военните съюзи и общата сигурност формират по-силни връзки от икономическите обединения, тъй като търговската конкуренция във финансите и търговията често протича под формата на всекидневна война с кампании и делови стратегии, основани на гревните теории за воденето на сражения.

Националните граници са пренебрегвани, когато се стигне до дейността на многонационалните корпорации. Без дипломатическите ограничения на държавите тези

ГИГАНТСКИ КОРПОРАЦИИ МОГАТ ДА НАХЛУВАТ В ДРУГИ СТРАНИ

и да завземат дялове от чуждестранните пазари с безмилостност, характерна за изграждането на старите империи. Те са способни да действат във всички области на търговията и да контролират всички етапи на разпределението – от евтино производство с почти робски труд в развиващите се страни до изобилните и движени от потребители пазари на Запад.

Тези корпорации често са финансово по-големи от държавните, които експлоатират. Ще повторим факта, че от най-големите 100 икономики 51 са многонационални корпорации и само 49 са държавни.

Дали се смята, че тези гигантски корпорации са зло в своите световни придобивки по същия начин, по който се е смятало за Римската, Отоманската и Британската империя преди тях?

Отговорът отново е силно “да”, ако сте един от техните роби, които са експлоатирани с характерната разлика в заплащането, съществувала винаги. Само че привържениците на глобализацията защитават ползата от осигуряването на работа и достъп до чуждестранните пазари, които в противен случай не биха съществували.

Експлоатацията не е нищо повече от получаването на най-добрия дял от ценовите структури. Обаче безскрупулният стремеж за максимални печалби често обижда голяма част от по-гласовитите елементи в света. Гневни демонстрации срещу Г8 и срещу подобни групировки, които се опитват да управляват световната икономика, са съвсем явни признаци на недоволство от начина, по който се управлява светът.

НО ДАЛИ ИЗОБЩО СЕ УПРАВЛЯВА? ИЛИ ПРОСТО СЪЩЕСТВУВАМЕ В ЕДНА СЛУЧАЙНА И ХАОТИЧНА СМЕС

от международни отношения, които могат да бъдат управлявани само отчасти? Честите войни са тревожен признак, че може би случаят е точно такъв. Човешките опити за управление на света не са нищо повече

от напразни усилия за издигане над духа на национализма.

Това е теория, която привържениците на конспирацията не поддържат. Те искат да вярват, че тайни групировки са усвоили изкуството на световното управление и че такава практика съществува, откакто се помним... от хората, които знаят как. Това тайно знание е причината за примамливостта на тайните групи не по-малко, отколкото е и всичко, което може да се спечели от носенето на религиозни одежди.

Защо трябва да действат зад кулисите? Защо тяхната самоличност е скрита от любопитните погледи? Това отново се дължи на факта, че във всичко има зловец елемент.

Не би трябвало хората да могат да управляват света. Той просто е твърде голям. Александър Велики е управлявал всичко, което е могъл да види, но това управление не е издържало дълго и след смъртта му империята се разпада.

Критиците ще изтъкнат, че преди да има държави и нации е имало племена и че най-силната връзка, която обединява хората, е племенната. Един човек е тутси, преди да стане руандец, преди да бъде африканец и преди да бъде гражданин на света. Доминирането на знамето със звездите и с ивиците над знамената на американските щати показва, че процесът може да се развива с течение на времето. Вероятно

СКОКЪТ ОТ СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ ДО ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ Е ТВЪРДЕ ГОЛЯМ

Ако случаят е такъв, тогава сигурно континенталната самоличност ще бъде следващата след националната.

Най-напредналият опит за такова нещо се прави в Европа, където общото законодателство и общата валута се съчетават с частично сваляне на границите. В момента експериментът навлиза в своята наглед окончателна фаза и в него участват твърде

много гържави. И отново има национални търкания.

Многонационалните корпорации ще продължат да се хомогенизират, докато не стигнат момент на пълнота, след който ще започнат да се разпадат. Опитът да се презледат корпоративните дейности за признаци на присъствието на скрити кукловоди е трудна задача, тъй като постоянното движение на фондове по света води до ниво на секретност, което може да бъде оправдано само ако се случва нещо злоещо.

В крайна сметка истинските причини се разчуват и директори изчезват с милиони

долари. Ако търсите свидетелства за хора, които се опитват да управляват света, не търсете измислените свъръзлодеи и техните злонамерени заговори. Вместо това търсете признаци за скрита регулация, контрол и наказания.

(Из едноименната книга на издателство "Хермес")

В. "Поглед", 16 юли 2007 г.

Б. Р. Редакцията на сп. "Борба" ще очаква по темата да бъдат изразени и други гледища, които ще публикува за обсъждане.

В десетката

Истината Докога ще крием истината

В годините след 9 септември 1944 г., а и през последните 18, се наблюдава, че се изопачават исторически истини от много, малко или некомпетентни "историци" и набедени за такива граждани, които интерпретират исторически факти, пригаждайки ги да служат на теснопартийни интереси.

Такъв е случаят с отричането на ролята на Н. В. цар Борис III при спасяването на 50 хиляди български евреи от депортирането им в лагерите на смъртта, като се жонглира с понятията "спасени" и "оцелели", както преди време по телевизията го направи г-н Анжел Вагенщайн.

Г-н Анжел Вагенщайн се опита да омаловажи признатият факт и да приведе много примери за подобни случаи в Испания, Франция, Италия, Белгия и други страни. С тези негови "открития" той едва ли не искаше да каже, че оставането на българските евреи в България е равнозначно на изпращането им в лагерите на смъртта. И още, че тази единствена по мащабите си акция е нещо незначително, защото и другаде е направено същото. Трябваше от Израел да се обади един добросъвестен човек – Михаел Бар-Зоар, да го опровергае. Анжел Вагенщайн и сега, в XXI век, не може да се освободи от комунистическата си обремененост. Такива като него станаха причина да се махнат паметните плочи на признателност в Българската гора в Израел и да се обиди цял един народ, да се обиди България. И сега техният "махзар" не е публикуван, строго засекретен, защото някои от авторите са в Народното събрание. Прави чест на г-н Софийански, че ги постави пред общината в центъра на София, да се видят и напомнят на наши и чужди гости за стореното.

Кой спаси българските евреи? И сега при честване на 60-годишнината от спасяването на българските евреи се повтори опитът да се посочи истинския спасител цар Борис III. Само тук-там плахо и между другото се спомена неговото име. Направи се внушителна манифестация пред дома на Димитър Пешев в Кюстендил, което е правилно. Но пред дома на истинския спасител – двореца, не се направи нищо. Нито се посети Рилският манастир, където беше гробът на цар Борис III. Безспорно общественото мнение беше против антисемитските настроения. Но нито народът, наречен от о.з. генерал Марин "Негово величество", нито Димитър Пешев, народен представител от управляващото мнозинство, нито подкрепящите го депутати от същото мнозинство, нито Светият Синод, българската църква, многото обществени организации, обявили се в защита на евреите, биха имали правна възможност да вземат управленчески решения, нито имаха готовността да застанат на релсите и да спрат влаковете към гарата на смъртта.

Общественото мнение и сега, след 60 години, отново е раздвоено. Свидетели бяхме на тържествата, чухме изказванията в парламента, четохме материалите в пресата. Мъчно е на бившите и настоящи комунисти, че не са те спасители на евреите.

Всичко това налага отново да се постави този въпрос, за да спрат политическите манипулации.

Малка допълнителна справка е необходима да се напомни на "безпристрастните" опоненти.

В увода към "Богдан Филев. Дневник", С., 1990 г., озаглавен "Професор Богдан Филев и неговият дневник", обхващащ 188 страници – нещо необичайно за един увод – покойният академик Илчо Димитров разглежда "монархо-фашизма" в България според неговата терминология, и особено подчертава ролята на цар Борис III през този период. Разсъжденията на академика историк са много интересни и трябва да се напомнят отново:

Годината е 1940. Германия е на върха на своята мощ. "Царят и правителството се заеха да ускорят разрешаването на добруджанския въпрос" (с. 81). И го разрешиха.

"Рибентроп изпраща официално предложение до София за присъединяване към Тристранния пакт" (с. 86). Не се приема.

"На 17 ноември Хитлер прие цар Борис. Царят внимателно отклони участието в Тристранния пакт" (с. 86). Кой друг можеше да го направи?

"Между 20 и 24 в тържествена обстановка към Тристранния пакт се присъединиха Унгария, Румъния и Словенско. Отсъствието на България направи впечатление на целия свят" (с. 86). Кой друг можеше да си позволи "отсъствието"?

"Пред Рибентроп Царят се опита да теоретизира, че евреите в България не играят такава роля, както другаде" (с. 163). Кой друг можеше "да теоретизира"?

"Царят предложи да се съберат евреите в работни групи и по такъв начин да се осъществи депортирането им" (с. 163). Единствено Царят по такъв начин може да осуети депортирането им.

Като разглежда въпроса за евреите в България, акад. Илчо Димитров посочва, че колебанието в управляващите среди е допълнителен аргумент на Царя пред Хитлер. Дори той посочва и нещо друго неизвестно досега и премълчавано:

"По логиката на тези разсъждения може да се допусне, че акцията си Димитър Пешев е организиран със знанието, а може би и по внушението на Царя" (с. 164). Д. Пешев е зам.-председател на Народното събрание на управляващите.

Като разглежда наречения от него "монархо-фашизъм", акад. Илчо Димитров посочва две особености, отличаващи го от фашизма и нацизма: "безпартиен модел и ролята на Царя като върховен вожд". "Борис III се приема за единствената личност, която... бе в състояние да сплоти най-широки слоеве от буржоазията и да увлече – чрез демагогията и по силата на традицията – част от масите... Така идеята за водача... намери конкретен израз при българския монархо-фашизъм в култ към Царя-фюрер" (с. 178). Академик Димитров пропуска в разсъжденията си правомощията на Царя съгласно Търновската конституция. Те са предвидени от Учредителното събрание десетки години преди да има фашизъм и нацизъм и са определили ролята на държавния глава в управлението на държавата.

"Като министър-председател Богдан Филев нямаше лична собствена политика. Добросъвестно и убедено изпълняваше политиката на Царя" (с. 177).

Изложеното показва признанието на акад. Илчо Димитров (принадлежността му към БКП е известна) за огромната роля в управлението на държавата в този труден период и конкретно – за спасяването на българските евреи. На този въпрос още по-убедително, подробно и документирано се спира Стефан Груев в "Корона от тръни", с. 181-196, но той е от "другата страна".

Единственият държавен орган, който е могъл тогава да вземе решение за съдбата на евреите, е бил Царят, който е казал спасителното "не".

Това се е знаело тогава много добре от българските евреи. Техни представители са поддържали постоянни връзки с Царя и Царицата за своите проблеми. Те са били благодарни на Царя и

макар след смъртта му, са намерили начин да изразят тази си благодарност. Едно малко известно обстоятелство потвърждава това.

В дневника си, отбелязвайки подробно погребението на Царя, командирът на Четвърта армия ген.-лейт. Атанас Стефанов пише дословно: "...А когато наближихме около 2-3 километра от гара Дупница, от двете страни на ж.п. линията се виждаха коленичили евреи с децата си, с жълтите значки, да плачат и изпращат влака" (Личен архив на ген.-лейт. Атанас Стефанов, 1891-1944, съставител Маргарита Чолакова, Велико Търново, 2001, с. 319). Този факт допълва истината. Евреите от Дупница излизат масово извън града да посрещнат останките на своя спасител. За това опонентите не говорят. Мълчи и А. Вагенщайн. За погребението има филм, който все още е "табу", скрит в сейфовете на архивните филми. Истината трябва да се каже и да се спре завинаги с политическите манипулации. Президентът е историк, в БАН има институт по история, в СУ има юридически и исторически факултет, има архив на еврейския равин в Цариград.

Това е в интерес на България.

Горазд Чолаков

Дискусионно

Инж. Георги
Чаракчиев,
Германия

"Осанна" или "Разни го"

Повод да напиша тези редове ми даде прочувствената статия "Кой е виновен" на многуважаемия от мен г-н Милко Мушмов, отпечатана в августовския брой на сп. "Борба".

Използвам случая да изразя пълната си поддръжка и единомислие с неговите виждания. На човек му става болно и обидно, като слуша злостните нападки и обиди, отправяни към Н. В. цар Симеон II. Особено когато те биват изричани от наши съмишленици, антикомунисти и дори репресирани от комунистическия режим. "Предател", "комунистически ортак", "комарджия", "дошъл в България само за да си върне имотите и погаси дълговете си в казината на Монако", "антибългарин" и пр., и пр. Откъде се появи толкова много човешка злоба и ненавист.

Може би като резултат на изчезналите самооздравителни сили на нацията ни и неспособността ѝ вече да се справя с кризисни ситуации. Той е "предател" и "комунистически ортак", защото на последните парламентарни избори през 2005 г. влязъл в коалиция с комунистите. Какво всъщност се случи на тези избори през юни 2005 г.

В предизборната кампания Н. В. цар Симеон II в ролята си на министър-председател Симеон Сакскобургготски, апелира към българския народ да му гласува доверие за следващите 4 години, като гарантира на българските избиратели да отдаде всичките си сили и възможности за приемането на България в ЕС на 1 януари 2007 г. Същевременно министър-председателят Симеон Сакскобургготски потвърди намерението на движение НДСВ да не влиза в коалиция с БСП.

За съжаление на 25 юни 2005 г. българските избиратели не откликнаха на този апел. Изборите бяха спечелени от БСП. За щастие без абсолютно мнозинство. Дори и в коалиция, предварително обявена още преди изборите, с ДПС на Ахмед Доган, НДСВ изрази готовност за участие в една широка коалиция, но при условията на НДСВ. А това бяха преди всичко:

- всички решения да се взимат с консенсус, а не с обикновено мнозинство, към което се стремяха комунистите;

- създаване на съвет на коалицията, в който да се обсъждат и решават всички спорни въпроси, **но с консенсус**.

Какъв би бил резултатът от отказ на НДСВ да се коалира с БСП и ДПС и да стане т.нар. констуктивна опозиция.

Най-вероятно би се стигнало до нови избори. Кой би спечелил тези избори? Колко биха отишли отново да гласуват? Може би дори по-малко от половината. Това, към което винаги се е стремяла БСП.

Още по време на коалиционните сондажи БСП започна да отправя ултиматуми към НДСВ и да ги обвинява в "национално безотговорно" поведение.

Провеждането на едни нови избори би забавило хода на реформите и приемането от парламента на толкова необходимите закони, свързани с членството на България в ЕС. Резултатът от това по всяка вероятност би бил – отлагане на членството на България с една година или дори за още по-дълго.

За първи път през последните 15 години животът на едно българско правителство зависеше от благоразположението на партията на етническите турци ДПС.

Тази роля пое НДСВ.

При всяко отклонение в една друга посока на служене срещу българските национални интереси и приоритети (НАТО, ЕС) НДСВ, а не някоя друга дясна партия, има възможност чрез напускане на коалицията да предизвика правителствена криза и предсрочни избори.

Затова в никакъв случай не трябва да се обвинява НДСВ и нейния лидер Симеон Сакскобургготски в измяна и предателство спрямо хилядите техни привърженици, антикомунисти, репресираните от комунистическата власт, политемиграцията.

При така създалата се следизборна ситуация НДСВ успя да постигне максималното и да вземе оптималното решение.

По-скоро би трябвало да се обвини българският избирател, който с вота си на изборите позволи на българските комунисти, преименувани в социалисти, да поемат управлението на страната.

Той е "комарджия, подвизаващ се по игралните казина на Монако", чува се отново злобен глас.

Ние, българите, какво си въобразяваме, че сме единствените, богоизбраните, които са в състояние да преценяват качествата и характера на една личност.

Ако цар Симеон II беше действително такъв "комарджия", не би ли станал този факт на Запад много скоро публична тайна? При тези свободни и жадни за сензации западни медии. Биха ли седнали на една маса с него, биха ли се прегърнали така сърдечно с една такава личност европейски лидери като кралят на Испания Хуан Карлос, кралските семейства на Англия, Белгия, Холандия, Швеция, лидерите на Франция, Германия, Италия, Австрия?

Трябва ли така лековерно да се поддаваме на разрушителната комунистическа пропаганда?

Който е проследявал официалните посещения на българския министър-председател Симеон Сакскобургготски, нашия цар Симеон II, през периода 2001-2005 г. в Брюксел, е забелязал положително с какво уважение той беше посрещан там от лидерите на европейските държави. Те първи отиваха при него, не обратното, да го поздравят и се ръкуват, като по този начин изразяваха уважението си към един истински благородник.

За разлика от другите български управници, от промяната до днес, които на подобни срещи никой дори не забелязва, че присъстват.

В България обаче се намират българи, които по най-вulgарен начин, отговарящ на тяхното възпитание, го обиждат, оплюват, наричат го с най-обидни имена. Н. В. цар Симеон II беше нашият исторически шанс, даден ни от Бог, но ние, както с много горчивина и болка посочва г-н Мушмов, с присъщата си политическа незрялост, го загубихме, без капка съвест или угризение. Сега вече нямаме нищо и Господ да ни е на помощ.

В България се намират също и доста българи, които имат все още проблеми с частната собственост. Всъщност разбираемо е след 45 години комунистическо промиване на мозъците с анатемосване на частната собственост.

Как иначе можем да си обясним злостните нападки срещу царя ни от рода на “заграби 13 хиляди дка борови гори, получи си обратно всички вили и дворци.” Ами ще си ги получи, като са негови, според представените от него документи за собственост.

Така беше, драги сънародници, в Царство България.

Тогава всеки знаеше какво притежава, с какво разполага, докъде се простира дворът му. Включително и царят.

В Царство България не се живееше и работеше на принципа “куче влачи, диря няма”. Както беше при социализма (“светлото бъдеще” при комунизма така и не успяхме да достигнем).

Тодор Живков и останалите червени велможи не притежаваха нищо. Те притежаваха цяла България. Разполагаха с нея и с богатствата ѝ както си искат и когато си поискат. Подаряваха на деца и внуци апартаменти, коли, без да платят и един грош. Колкото до обвиненията, че станал “комунистически ортак”, че се обградил със синове и дъщери на бившата комунистическа номенклатура, аз пък бих поставил въпроса и така – ами с кого друг да се обгради? С тези ли т.нар. десни, които след като той спечели изборите през 2001 г. се нахвърлиха като хиени срещу него и саботираха всяка негова инициатива.

Или с нас, репресираните. Доколко успяхме ние да се обединим и създадем един мощен антикомунистически фронт? Вместо това всеки тръгна по свой път, смятайки го за най-правилен.

Съюз на репресираните, Съюз “Истина”, Български национални легиони – София, СБНЛ – Бургас, Български демократически форум, Български национален съюз, Политическо движение “Гвардия”, Движение “6-и април” от Пловдив и пр., и пр. Много от тях изпаднаха в противоречия и противоборства. За трагичната картина при опитите на земеделците да се обединят няма да говоря, известна е вече на всички. Затова преди да започнем да критикуваме, да обвиняваме и обиждаме, всеки от нас да си зададе въпроса – какво направихме всички ние, за да помогнем партията на Н. В. цар Симеон II в изборите през 2005 г. и да попречим на неререформиралите се български комунисти отново да дойдат на власт?

Нека не забравяме, че по време на управлението с министър-председател Симеон Сакскобургготски България се сочеше за пример в ЕС по отношение на провеждането на необходимите реформи за членство в общността. За разлика от Румъния, която търпеше непрекъснато критики, че изостава значително от България.

Къде е сега България?

На последно място. Във всяко отношение.

С напълно спряно финансиране от страна на ЕК, което представлява за ЕС един непознат досега феномен.

Българският феномен.

Вчера, днес и утре

+ Иван Карагьозов

България и светът

В мнозинството си практиката на историците е да обобщават факти и събития. Те разучават, вземат си бележки от най-различни документи и второстепенна литература. След като анализират данните, подреждат ги и ги предлагат на читателя, като избират тези, които са най-убедителни за предмета, който ще разискват, за да изтъкнат правотата на възгледа си, обоснован и подкрепен от тях.

Другият вид са тъй наречените антикварни истории. Те изучават подробностите за собствено ползване, напълно ги изтъкват със стриктна точност, но поредицата им не е последователна.

Вчера и днес.

В нашия модерен век идеите от 19-и век, като патриотизъм, лоялност и измяна, сега са предмет на противоречие, защото моралът на хората е модеризиран и поради това – променен. В този морал са намесени като основни показатели безбожието, изопаченото равноправие и диалектиката, разисквани от всеки по начин, който е по-удобен и е в полза на личността, която ги разисква. Основната линия между черно и бяло, истина и лъжа, родолюбие и предателство, които в миналото бяха разделени от дебела черта, днес е съвсем избледняла, а за някои дори не съществува.

Призивите като тези на Перикъл, Линкълн и Чърчил, повтаряни от много други известни водачи към собствените им народи – да не забравят качествата и ценностите на техните цивилизации, за по-горе поменатия тип хора остават нечу-

ти. За тях по-важни са догмите на Че, Фигел, Хо, Мао.

Тези модни сирени на относителността твърдят, че след като не сме 100% перфектни не трябва да се опитваме да бъдем такива. Кой след този факт притежава достатъчно морал, разум или логична власт, за да настоява за "лоялност"? Лоялност към какво, към кого, къде, кога и при какви обстоя-

телства? За тях патриотизмът е последното убежище за един нехранимайко. Но те забравят, че по време на война, робство или бедствие, сполетели дадена нация, патриотизмът е лепило, което я държи сплотена. Доказателствата за тази истина са в нашето далечно и близко историческо минало. При петвековното турско робство и петдесетгодишното съветско патриотизмът беше фактът, който не позволи на българите да станат турци или руснаци.

Като последица от интернационализма, изявен на дълж и шир по света, може да му се предпие голямата роля, изиграна от същия за задушаване на лоялността и патриотизма. Идеята да си "гражданин на света" е много стара, изтъркана, чието съществуване се разпростира от времето на Сократ до Кант, но сега възобновена и издигната от либералите като догма, стояща в основата на терапевтичната ни култура.

Глобализацията сега уеднаквява хората по света с незабавната връзка, която имат благодарение на мобилните телефони и интернетта. Тази връзка спомага за създаването на общ вкус чрез сините джинси, Т-ризиите, слънчевите очила и много други

малки дреболии, които създават повърхностната идея на универсалната мода, в която също така са включени духовната храна на музиката и телевизията. Разпадането на Съветския съюз също така спомогна нещата да се развият в тази посока.

Тази хомогенност позволи да се разрушат много основни национални различия, но в такава изкуствена степен, че само най-големият наивник може да допусне възможността мюсюлманинът, живял и получил образованието си на Запад, да не е в състояние да убива и руши ценностите на същия.

От всички цивилизации само Америка е държава, създадена от голям конгломерат на етнически групи с равни права и достъп до всеки отрасъл на държавната структура. Един от положителните ѝ приноси от старото към новото, или от вчера към днес и утре, е следният: от този конгломерат, съставен от най-различни религии, вярвания и навици, излизат бойците, които се биха, воюват и ще продължат да правят това за свободата, човешките права и благо на хора и народи.

Каква е настоящата основна разлика между европейското и американското схващане за света? Първите се основават на закона, който спазват, когато е в тяхна изгода, а вторите – на грубата сила на оръжието, защото врагът знае, ползва и признава само насилието, което лежи в основата на всичките му активи.

Къде беше България вчера, къде е днес и къде ще бъде утре?

Къде е тя по отношение на природните закони, които Сталин обещавахе да промени?

Тя излезе от мрачното мъгливо тресавище на миналото и е на цветна поляна, бавно осветявана от живителните лъчи на слънцето, прогонващи последните сенки на това минало. В каква посока е нейното

движение – към изгрева или към залеза? Известни сили в страната по силата на диалектиката се мъчат да уверят тълпата, че изгревът е залез, а залезът е изгрев и по такъв начин се стараят да променят посоката ѝ на движение. Ще успеят ли – зависи от народа.

Ние, политическите емигранти (прокудените и колегите от лагери и затвори), много добре знаем къде е изгревът и къде е залезът и поради това се мъчим да уверим народа, че посоката на прехода им е към изгрева.

В никой вестник, радио или телевизионно предаване аз (ние) не прочетохме статия, не чухме изказване или коментар кой или коя политическа групировка постави България под този чадър? След всичко станало – какъв е този ход за страната, положителен или отрицателен? Ако е отрицателен, защо това е така? Оттук следват и въпросите: Каква част от народа участва в изграждането на това бъдеще, малка или голяма? Ако сянката под чадъра не предвещава добро бъдеще, къде другаде може то да бъде добро и под водачеството на кого и коя политическа групировка? На този въпрос критиците трябва да отговорят на тези, от които искат да бъдат избрани, защото тази е реалността, стояща пред гласоподавателя – днес и утре.

Аз (ние) не знаем какъв е отговорът на въпроса “Колко време ще е необходимо един народ, учен и доктриниран в продължение на половин век да бъде материалист – да стане идеалист?” Въпросът е правдив, защото материалистът не вярва – това чувство е присъщо за идеалиста – каквито бяха нашите прадеди. Кой и как може да убеди обезверен народ, че пилето на щастieto е готово да кацне на рамото му и той ще бъде ли готов да положи усилията, за да го хване.

Много пръсти са насочени към най-различни ръководни личности от настоящия правителствен кабинет, но собствениците на тези пръсти не трябва да забравят, че три пръста от всяка протегнатата сочеща ръка са насочени към собственика ѝ.

Ако погледнем към миналото на човечеството, като вземем за начало идването на Христа, кое е останало все още да съществува оттогава досега, наложило се над всичко? За мен това е силата на семейното ядро и истината, които претърпяха и превъзможнаха всичко, хвърлено им от съдбата по хилядолетния им път: робство, тирания, заточения, инквизиции, които не ги промениха, защото те не са материални; на тях им липсва мирис, цвят или вкус, а духовни, затворени, запечатани в жив плик, носещ името на човека, а мнозинството му, името на народ, който е с дълга памет, доброто помни, лошото не забравя.

Ако критичният наблюдател се вгледа в арабо-ислямския свят, той ще забележи нездравословните противоречия и необяснимото гържане в културния сектор на тяхното общество, което по отношение на Корана е разделено на две. Първата половина не вижда същият да проповядва насилие, а втората вижда, проповядва го и го провежда в изпълнение.

В първата половина са ръководните фактори на това общество, което публично е против втората, но зад завесата ги подпомагат материално и морално в опустошителното им действие.

Куриозното и необяснимото за мюсюлманското общество е, че то вижда диктатора, знае жестокостите му, негодува срещу тях, оплаква жертвите, но го уважава заради силата, която притежава, поради която е в състояние да върши дела, на които те не са способни. Когато друга сила, по-груба и по-мощна го подчини и унищожи, те въстават и застават в подкрепа не на освободителя. Ако това общество иска да излезе от злобещия водовъртеж, в който се намира, на поражение и унижение, то ще трябва да направи коренни промени, макар и малки, във всекидневния си живот, за да се приближи към тези, които се мъчат да му помогнат. То трябва да освободи лицето си от свития юмрук, в който е обхванато, защото дивидентите на тази стойка не са положителни за него. Ако унижението му може да се употреби като диагноза, вместо друго поредно извинение, то ще трябва да го употреби, като реформира културата, политиката и традициите си и ги превърне от крайни в приемливи.

Песимисти са днешното мнозинство в България. Утре те ще бъдат само някакви останки. По-малко от 50 години бяха необходими на нашата родина от отоманска отломка да премине и стане европейска единица, промяна, дължаща се на силния стремеж, воля и усилия на народ и водачи да излязат и се отърсят от азиатската черупка на поробителя.

Двадесет и първият век ще докаже кои са по-добрите политици, днешните приятели и партньори на демокрацията в борбата им срещу терора, или тези, които все още не го виждат и поради това не го класират като трета световна война.

Днешните останки от последователите на Сталин представляват сателити, блуждаещи под ледените лъчи на замръзналото слънце. Като какви ще останат те в новия век – чрез злокобното минало или като самотни хористи – бъдещето ще покаже.

(със съкращения)

Гости на
"Борба"

Български Национален Съюз

Лидерът на "Гвардия" Боян Расате доведе хората си пред Паметника на незнайния воин в столицата, за да покажат новата си придобивка – камион УАЗ 66, който вече от името на "Гвардия" ще помага при бедствия и аварии.

АКТИВИСТИ НА БНС ПРЕДСТАВИХА БЪЛГАРИЯ В АЛТЕНБУРГ

На 13-ти септември в град Алтенбург, Германия се състоя третия "Празник на народите" – едно от най-големите и значими събития в календара на националистите в Европа. Както предишните две години, така и тази, активисти на Български Национален Съюз взеха участие като представители на България.

И този път в програмата бяха предвидени речи на националисти от Германия, България, Англия, Швеция, Чехия, Испания, Италия, Словакия, Португалия и Швейцария. За доброто настроение на над 1500 патриоти от цяла Европа се грижеха музикални групи от Германия, Италия и Англия. От наша страна в Алтенбург говори Асен Кръстев – водач на БНС-Пазарджик. В своята реч той говори за това, че между европейските народи отдавна вече има приятелски отношения, които се базират на общото минало, културното наследство и изповядваните ценности. Това, както и обичта на всеки към Родината му е обединяващия фактор, който събира всяка година на едно място толкова националисти от различни страни. И макар нашите врагове да ни обвиняват в нетърпимост към чужденците и различните, истината е съвсем друга – именно националистите са тези, които желаят да запазят различието и идентичността на всички народи по Земята.

Ние се противопоставяме на глобализацията, защото тя иска да ни обезличи като хора и да ни превърне в стока. Господарите на света нямат нужда от индивидуални личности, а от единици работна ръка, които не са обвързани с традиции и корени в Родната земя, защото такива хора лесно могат да бъдат манипулирани и прехвърляни от едно място на друго място. Егрият капитал няма Отечество и затова не познава любовта към Родния край. Той се интересува само от печалбата. За нас обаче, България и съответно Европа не са просто географски или икономически понятия, а наш дом

чете бъдеще ни интересува. Ние искаме една Европа на свободните нации, а не Европа на концерните или ЕС на бюрократите.

В този дух бяха и речите на другите оратори, които за пореден път се обединиха в желанието си да отстояват своите национални различия в обединена Европа на свободните народи. На континента ни може да има бъдеще, само ако отделните държави се управляват от националисти.

След близо 12 часа в компанията на нашите европейски съратници, ние си казахме довиждане – до следващия “Празник на народите”.

БНС–ПЛОВДИВ ОТБЕЛЯЗА 123 ГОДИНИ ОТ СЪЕДИНЕНИЕТО НА КНЯЖЕСТВО БЪЛГАРИЯ С ИЗТОЧНА РУМЕЛИЯ

На 6-ти септември Пловдивската организация на БНС организира шествие по случай годишнината от Съединението на България. Над 80 младежи и девойки преминаха по главните улици на града. С викове “За България – свобода или смърт!” и “Свободен – социален – национален” националистите от БНС/ГВАРДИЯ за пореден път направиха впечатление на най-добре организираната и дисциплинирана група.

Малко след като стигнахме до “Паметника на Съединението”, към събралите се пловдивчани се присламчиха 20-30 клакьори от т. нар. опозиция, които започнаха да освиркват Първанов. Платените опозиционери “анти-комунисти” бяха водени от бившия кмет на Пловдив Спас Гърневски, който иначе преди 10 ноември 1989 г. е спечелил първа награда в литературен конкурс със свое стихотворение за “партията любима”. По време на цялото тържество неколцината “войводи” от партията на агент Иван (Красимир Каракачанов от 6-то главно управление на ДС), се опитваха всячески да изпъкнат с присъствието си. С надеждата да бъдат уловени от камерите на телевизията, иначе госта скромната им групичка мина напред и застана на първа линия редом до комсомолците на БСП. Послушниците на Каракачанов скандираха “ВМРО” и “Мизия – Тракия – Македония”, напразно опитвайки се да надвикат освиркванията “Гоце, върви си”.

В създалата се суматоха изкупителна жертва за полицията стана 21-годишен младеж от Кръв и чест – България, който беше арестуван само защото носел в себе си няколко шала. За пореден път това показва, че ние националистите трябва да бъдем алтернатива на събрканата политическа система, а не да взимаме страна в борбата за власт на различните политически помиари.

След края на официозната церемония и тържествената заря, пред паметника на Гюро Михайлов Боян Расате – водач на БНС, Борис Накев – секретар по структурите и Димитър Манов – водач на БНС-Пловдив благодариха на присъстващите и отбелязаха, че 6-ти септември е само ден, който всяка година трябва да ни напомня за делото и завета на нашите деди – да се борим за единна и Велика България в Мизия, Добруджа, Тракия и Македония. Днес територията на България обхваща едва 111 000 кв. км от цялото Българско землище, което е 215 000 кв. км. Поправянето на тази историческа неправда не може да стане с днешните предатели, които ни управляват. Борбата беше започната от нашите деди и трябва да бъде довършена от нас и утрешната Българска младеж.

Накрая всички заедно се събрахме на “кафе, бира и безалкохолни”. От името на Националното ръководство, Централният щаб на Български Национален Съюз изказва поздравления на водача Димитър Манов и членовете на Регионалната организация в Пловдив за добрата организация при подготовката и отбелязването на Денят на Българското съединение.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО И ВСИЧКО ЗА БЪЛГАРИЯ!

Размишления върху бюджетния излишък

Ole-le

“Първо държавата обира милиарди от гражданите и фирмите, а след това същите данкоплатци се редят пред банките (огромна част от тях чужди) за кредити – за да вържат двата края” (Петьо Цеков).

*

Ако приемем, че в определен момент на пазара има съответствие между съвкупността от произведени стоки и услуги и паричната маса в обращение, то какво прави държавата, чрез данъците (не натуралните, а паричните, каквито са съвременните)? Тя не изнемва в натура произведените стоки, а само паричното им съответствие, даващо достъп до тези стоки и услуги. В нормалния случай на равновесие между приходи и разходи в бюджета и нулев дефицит, преразпределя достъпа до стоките и услугите от лицето А към Б, което ги потребява вместо А.

*

Какво става обаче при бюджетен излишък (непохарчени пари). Държавата изнемва паричното изражение, но не и самите стоки. Тя просто намалява паричната маса в обращение. Тези стоки и услуги остават без своето парично съответствие в наличност на пазара. Практически дефлация, като ефект е трудно постижима. Практически тези стоки и услуги остават непродадени. Непотребени. Похабени.

*

И сега следва важният момент.

Появяват се чужди банки, които предлагат кредити. Допълнителна парична маса. Покритието ѝ? Ще кажете откъде. Не! Покритието са същите тези реални стоки и услуги, за които държавата е иззела паричното им съответствие, но не и самите стоки.

*

Или далаверата е перфектна – осигуряваме покритие на чужди пари без покритие (хартийки и голи числа по сметки), чрез същите наши си стоки и услуги, които сме произвели, но държавата, чрез данъчната си и бюджетна политика на трупане на паричен излишък, ни е отнела достъпа до тяхното потребяване.

*

Т.е. спрямо една и съща налична на пазара съвкупност от реално произведени стоки и услуги, държавата отнема паричното съответствие (символите), а чуждите банки го възстановяват (давайки само символи, но не и покритие), печелейки от лихва и създавайки зависимостта на длъжника. Добивайки власт.

*

Наистина перфектно! Колко ли болен от човекомразие е бил гениалният мозък, измислил схемата, и колко ли прости и продажни са били приложилите я в България?

Хунвейбин

Косвените данъци са ДДС, акцизи, такси и др. такива – плащат се косвено, когато харчиш парите, а не директно, когато ги получаваш. За да ги платиш, трябва да купиш. Бедните си харчат цялата заплата (пенсия) и върху цялата плащат косвени данъци, защото са я похарчили. Когато ти остане от заплата и внесеш парите в банка, не само не плащаш, ами парите носят пари. Най-яркият признак, че държавата е бананова, е съотношение на косвените спрямо преките данъци. Казано на български и разбираемо, граби се от народа – защото 2/3 от бюджета се пълни от косвени данъци.

Emoto

Самото МВФ изискваше от България бюджетен излишък и половината от него да отива за нарастване на резерва, за да “докажем” платежоспособност и финансова стабилност.

Правителствата (всичките) правеха “ненапрегнат” бюджет, за да се получи максимално възможен дефицит. А за бюджетен “излишък” на нашето дередже е направо смешно да се говори. Голям популист го е измислил този термин за нашите условия.

Doctora

С тази демографска катастрофа, идиотска политика на доходите и данъците (с които се товари немилостиво работещото население), отсега ви казвам, че ние ще сме втората Унгария. Въпрос на време е ситуацията да стане взривоопасна. Единственият отдушник на напрежението са българите зад граница, които подпомагат семействата си (смятайте около 600 000 изпращащи по стотина долара месечно). Заприличахме на Титова Югославия.

В. "Сега", подборки от форума

Нови книги

Хроника за Махалата

Село Махалата е разположено на десния бряг на р. Искър, на главния път Плевен-Бяла Слатина между Долни Дъбник и Кнежа. След 9 септември 1944 г. е преименувано – Пелово, на името на местен комунистически деец. А след 10 ноември 1989 г. е вече гр. Искър – име, което, вярвам, ще носи и занапред.

Повод да напиша тази книга – “Хроника за Махалата” – е поръчението на баща ми от Отвъдното (починал на 27 април 1959 г.). В края на 90-те години той се яви в съня ми и каза: “Книга да напишеш за село! Ти можеш. Ще се намери кой да я прочете.” И толкова. Изчезна, без да мога да изразя радостта си от присъствието му. Така става обикновено в сънищата... Приех заръката му и повече от шест години събирах информация по градове и села, в архиви, в библиотеки (особено в Пловдивската, която е изключително богата, с прекрасен персонал, чието обслужване ми помогна много).

Заглавието на книгата възникна в съзнанието ми, след като току-що бях прочела "Пловдивска хроника" на Алваджиев. Това ме накара и моята книга да назова "хроника" – в нея да разкажа за събития и хора, творили за благоденствието не само на Махалата, но и на България.

Това е пътят, който извървах при създаването на книгата си...

По телевизията излъчиха предаване как в американско училище учителка попитала своите ученици: "Какво бихте съхранили в "капсула на времето", която ще се отвори след 60 години?" Детската фантазия била изобретателна, но най-много деца споделили, че в тази "капсула" ще съхранят събитията от това време, за да не се допуска те да бъдат забравени, като рухването на кулите близнаци на 11 септември... Като чух всичко това, смело приех, че и моята "хроника" е "капсула на времето", побрала миналото на Махалата отпреди 60 години, която ще го съхрани и за бъдещето, макар и отворена. Идните поколения има какво да научат, какво да обичат и за какво да милеят.

И за тези, които живеят в Америка, Австралия и Канада, ще имат възможност да прочетат за д-р Аспарух поп Исаков (сподвижник на Ванче Михайлов), за Нюйорския митрополит Йосиф Диков, служил близо 15 години (1972-1986) в българските църкви в Америка – и двамата родени в Махалата.

Читателю, прочети тази Хроника! Сам ще се увериш колко е богато миналото на онази епоха. Поклон пред предците ни! Поклон и пред паметта на брат ми Мирчо, който от Отвъдното, с обезщетението за неговата кръв (легионер – убит, ненавършил 23 години, през 1944 г.), помогна да се издаде тази книга.

Росица Манчева, с. Злати трап, Пловдивско

Важно съобщение

Издаването на "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. То не получава субсидии и помощи от партийни и държавни каси, затова е независимо в писанията си и отразява истината такава, каквато е. Предвид увеличените пощенски такси и високите цени на хартията и печата подпомагането му се явява от изключителна важност. За помощи молим да се използват следните адреси:

В щатски долари: BNF, Inc. "Borba", Alex Darvodelsky, 708 Floreng, Park Ridge, IL 60068, USA, Chicago

В левове: България, 4470 Белово, 21 "Алабак" – "Борба" – Гошко Петров Спасов,

или:

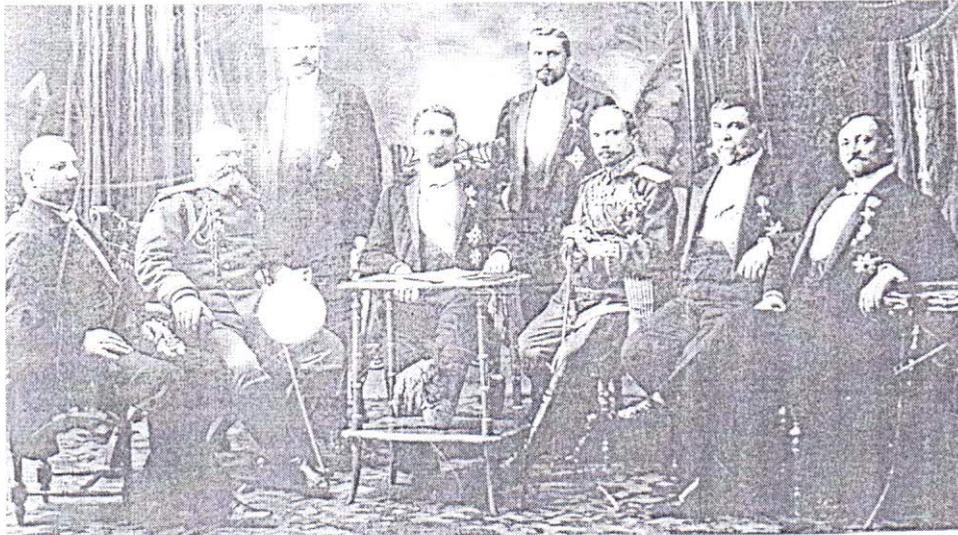
Bulgaria – Sofia Unicredit Bulbank, Bul. "Stamboliiski" 143

SWIFT code: UNCRBGSF, IBAN – BG 78 UNCR 96604236903113 ERU

IBAN – BG 18 UNCR 96604136903110 USD

"Borba" – Goshko Petrov Spasov, Bulgaria, 4470 Belovo, 21 Alabak Str.

БОРБА

Колективна снимка на министрите от правителството на Демократическата партия, което обявява независимостта. Отляво надясно: Андрей Ляпчев (министър на търговията и земеделието), ген. Данаил Николаев (министър на войната), Никола Мушанов (министър на народното просвещение), Александър Малинов (министър-председател и министър на обществените сгради, пътищата и съобщенията), Иван Салабашев (министър на финансите), ген. Стефан Паприков (министър на външните работи и изповеданията), Тодор Кръстев (министър на правосъдието) и Михаил Такев (министър на вътрешните работи).

МАНИФЕСТ КЪМ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

По волята на незабвения Цар Освободител, великия братски руски народ, подпомогнат от добрите ни съседи, поданици на Негово Величество румънския крал, и от юначните българи, на 19 февруари 1878 г. сломи робските вериги, що през векове оковаваха България, някога тъй велика и тъй славна.

Оттогава и до днес цели тридесет години българският народ, непоколебимо верен към паметта на народните дейци за своята свобода и въодушевяван от техните завети, неуморно работи за уреждането на хубавата си земя и създаде от нея под мое ръководство и онова на о'Бозе почившия княз Александър държава, достойна да бъде равноправен член в семейството на цивилизованите народи.

Винаги миролюбив, моят народ днес копнее за културен и икономически напредък; в това направление нищо не бива да стъпва България; нищо не трябва да пречи за преуспяването ѝ.

Такова е желанието на народа ни, такава е неговата воля. Да бъде според както той иска.

Българският народ и държавният му глава не могат освен еднакво да мислят и едно да желаят.

Фактически независима, държавата ми се спъва в своя нормален и спокоен развой от едни узи, с формалното разкъсване на които ще се отстрани и настаналото охлаждение между България и Турция.

Аз и народът ми искрено се радваме на политическото възраждане на Турция; тя и България, свободни и напълно независими една от друга, ще имат всички условия да създадат и уякчат приятелските си връзки и да се предадат на мирно вътрешно развитие.

Въодушевен от това свято дело и за да отговоря на държавните нужди и народното желание, с благословието на Всевишния, прогласявам съединената на 6 септември 1885 г. България за независимо Българско Царство и заедно с народа си дълбоко вярвам, че този ми акт ще намери одобрението на Великите сили и съчувствието на целия просветен свят.

Да живее свободна и независима България!

Да живее българският народ!

Следват подписите на Фердинанд и осемте министри в кабинета на Александър Малинов. Изработването на Манифеста е дело на художника Харалампи Тачев. Той изписва текста върху пергамент със старобългарски царски букви, украсява го с царствени цветове и винетки, най-отгоре слага корона. За долния край закача художествено изработени печати на всички министерства. Оригиналят днес се съхранява в Централния държавен архив.

Днес, сто години след прогласяване на България за независимо българско царство, тя доброволно ограничава своя суверенитет в името на обединението на европейските нации, делегирайки част от него на Европейския съюз, на който от 1 януари 2007 г. е пълноправен член

“Манифест към българския народ”,
пергамент, бои, сребро, восък, шнур, гърво,
1908 г., художник Х. Тачев (Централен
държавен архив)

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

100 години Независимост

Въодушевен от това свято дело и за да
отговоря на държавните нужди и народно
желание, с благословията на Всевишния,
прогласявам съединената на 6 септември
1885 г. България за независимо Българско
Царство и заедно с народа си дълбоко
вярвам, че този ми акт ще намери
одобрението на Великите сили и
съчувствието на целия просветен свят.
Да живее свободна и независима България!
Да живее Българският народ!

Фердинанд I

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество ООД